

Sygn. akt III AUa 466/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Alicja Kolonko
Sędziowie	SSA Tadeusz Szweda SSO del. Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)
Protokolant	Michał Eksterowicz

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2016r. w Katowicach

sprawy z odwołania W. K. (W. K.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach

z dnia 17 grudnia 2015r. sygn. akt XI U 56/15

1. zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie;

2. zasądza od W. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

/-/SSO del. P. Bogacińska-Piątek /-/SSA A. Kolonko /-/SSA T. Szweda

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 466/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 listopada 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w S. odmówił ubezpieczonemu W. K. przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, ponieważ ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na danym stanowisku pracy.

Ubezpieczony W. K. wniósł odwołanie od powyżej decyzji.

Domagał się przyznania prawa do emerytury w trybie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz zasądzenia na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2015r. Sąd Okręgowy w Katowicach zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od 7 października 2014r. oraz zasądził na jego rzecz od organu rentowego 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że bezspornymi w sprawie były okoliczności, iż ubezpieczony W. K., urodzony w dniu (...), składając wniosek o emeryturę, tj. w dniu 7 października 2014r., na dzień 1 stycznia 1999r. udowodnił 29 lat, 1 miesiąc i 16 dni ogólnego stażu pracy i tyle samo okresów składkowych, w tym 5 lat, 3 miesiące i 16 dni pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Od dnia 1 stycznia 1975r. do dnia 31 lipca 1991r. ubezpieczony pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...).

z o.o. w K.. W tym okresie zatrudnienia wykonywał pracę kolejno na stanowiskach: starszego asystenta geodety, geodety i starszego geodety w pełnym wymiarze czasu pracy jako członek zespołu geodezyjnego stale zatrudnionego przy obsłudze obiektów przemysłowych. W ocenie pracodawcy ubezpieczony w tym okresie zatrudnienia przebywał w bezpośrednim środowisku pracy pracowników, wykonujących pracę w szczególnych warunkach.

W spornym okresie zatrudnienia ubezpieczony pracował w zespole geodezyjnym, który składał się z 3 do 5 osób, w tym trzech pomiarowych i jednego lub dwóch wykonawców, czyli geodetów. W zespole ubezpieczony pełnił obowiązki geodety.

Zespół wykonywał pomiary na terenie Huty (...) w S., Huty (...), Huty (...), Huty (...), P. – M. w S., na terenach zakładów przemysłowych, budów osiedli mieszkaniowych związanych z Hutą (...). Jako geodeta – wykonawca, oprócz pomiarów, wykonywał też wszystkie prace biurowe. Praca wyglądała w ten sposób, że w pierwszej kolejności geodeta rozeznawał sprawę, czyli ustalał zakres czynności do wykonania i warunków świadczenia pracy, następnie wykonywano prace pomiarowe, które mogły zająć nawet 8 godzin. Składały się z zapoznania się z dokumentacją i właściwych pomiarów przy użyciu niwelatorów, tachometrów, teodolitów i innych urządzeń. Na ich podstawie sporządzana była dokumentacja, w tym szkice pomiarów lub wytyczanych tras. W przypadku pomiaru wysokościowego wykonawca – geodeta dokonywał obliczeń współrzędnych wysokościowych, czyli układu geodezyjnego pionowego, jak również poziomego. W przypadku wyznaczania osi samotoku w hucie należało obliczyć załamania osi samotoku. Wykonywanie obliczeń zajmowało około 2-3 godzin i było wykonywane na miejscu prac geodezyjnych. Po wykonaniu obliczeń, zespół zajmował się wstawianiem łąty geodezyjnej, tj. ustawianiem drążka drewnianego z podziałką na wysokości od 2 do 5 m.

Czas potrzebny na jej wykonanie był uzależniony od precyzji i rodzaju wyliczeń. Taką pracę ubezpieczony wykonywał stale, codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jako asystent geodety ubezpieczony mógł wykonywać obowiązki geodety wykonawczego przy nadzorze innego geodety. Praca na stanowiskach geodety i asystenta geodety niczym się nie różniła, rozróżnienie to miało znaczenie dla stawki wynagrodzenia. Ubezpieczony nie otrzymywał dodatku za pracę w warunkach szczególnych.

Sąd I instancji ustalił także, że świadek H. J. wykonujący ten sam rodzaj pracy oraz będący wieloletnim przełożonym ubezpieczonego, uzyskał prawo do emerytury

w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu Okręgowego spór między stronami dotyczył kwestii, czy okres zatrudnienia ubezpieczonego od 1 stycznia 1975r. do 31 lipca 1991r. stanowi okres pracy w warunkach szczególnych uprawniający do uzyskania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

W aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych znajduje się wydane przez Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w K. świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 24 października 2014r. potwierdzające zatrudnienie ubezpieczonego od dnia 1 stycznia 1975r. do 31 lipca 1991r.,

z którego wynika, że w tym okresie zatrudnienia ubezpieczony w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w hutnictwie i przemyśle metalowym jako członek zespołu geodezyjnego zatrudniony przy obsłudze obiektów przemysłowych jako starszy asystent geodety, geodeta i starszy geodeta, o których mowa w wykazie A, dział XIV, poz. 24 pkt 1 zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej.

Sąd I instancji ustalił również, że w aktach osobowych ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w wyżej wymienionym przedsiębiorstwie znajduje się opisane wyżej świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 24 października 2014r. Nadto znajduje się tam dokumentacja potwierdzająca kwalifikacje ubezpieczonego jako geodety i angaże potwierdzające zatrudnienie na stanowiskach asystenta geodety, geodety i starszego geodety, a także umowy o pracę, w tym umowa o pracę z dnia 1 stycznia 1975r., z której wynika zatrudnienie ubezpieczonego w pełnym wymiarze czasu pracy na czas nieokreślony w charakterze asystenta geodety.

Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie ubezpieczonego jest zasadne.

W rozważaniach powołał się na przepis art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i wskazał, że ponieważ opisane powyżej czynności wykonywane w ramach stosunku pracy przez ubezpieczonego w spornym okresie od 1 stycznia 1975r. do 31 lipca 1991r. były tożsame

z czynnościami opisanymi w dokumentacji pracowniczej ubezpieczonego i były tożsame

z czynnościami opisanymi przez świadków jako wykonywane na stanowisku zajmowanym przez ubezpieczonego, bez względu na formalne zaszeregowanie, a także ponieważ prace te, stanowiące prace związane z kontrolą międzyoperacyjną, kontrolą jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko – techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie – stanowiska pracy, na których prace wykonywane są stale i bezpośrednio przy stanowisku zaliczonym do stanowiska, na którym wykonywane są prace w szczególnych warunkach, ujęte w wykazie A dział XIV poz. 24 pkt 1 zarządzenia Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia

1 lipca 1983r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (Dz. Urz. MAGTiOŚ z 1983r., nr 2, poz. 3), należało uznać, że w spornym okresie ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach. Zatem okres ten zaliczyć należy do stażu pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych, a w konsekwencji uznać trzeba, że ubezpieczony osiągnął i udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych przekraczający 15 lat.

Wyrok w całości zaskarżył organ rentowy. W apelacji rozstrzygnięciu zarzucił naruszenie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wyprowadzenie z zebranego materiału dowodowego wniosków sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym poprzez uznanie, że praca wykonywana przez ubezpieczonego

w okresie od 1 stycznia 1975r. do 31 lipca 1991r. na stanowiskach: asystent geodety, geodeta, starszy geodeta była pracą wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby w tym okresie wykonywał pracę w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy;

2. błędną ocenę stanu faktycznego sprawy, polegającą na zaliczeniu ubezpieczonemu do stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych okresu pracy od 1 stycznia 1975r. do 31 lipca 1991r. na stanowiskach: asystent geodety, geodeta, starszy geodeta podczas gdy praca ta nie polegała na stałej i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, co skutkowało naruszeniem przepisów prawa materialnego, tj. art. 32 ustawy emerytalnej i przyznaniem prawa do wcześniejszej emerytury.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podniósł, że podstawowe znaczenie w sprawie ma ustalenie jakie prace wykonywali pracownicy podwładni. Warunkiem jest pozytywne stwierdzenie, że jako podstawowe wykonywali prace wymienione w wykazie. Dopiero wówczas można oceniać czy określona kontrola lub dozór stanowiły pracę w szczególnych warunkach, przy czym łącznikiem jest narażenie ubezpieczonego na czynniki istniejące na stanowiskach pracy podwładnych zatrudnionych w szczególnych warunkach. Ponadto praca kontrolującego czy dozoruującego musiałaby być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na danym stanowisku.

Organ rentowy zwrócił także uwagę, że prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych jest przywilejem i odstępstwem od zasady wyrażonej w art. 24 ustawy i regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Organ rentowy zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego wskazał na zarzuty dotyczące obrazy prawa procesowego, tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. i prawa materialnego, tj. art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015r., poz. 748). Zarzuty te są słuszne.

Sąd Okręgowy przeprowadził szczegółowe postępowanie dowodowe i w przeważającej mierze dokonał prawidłowych ustaleń, które Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne.

Sąd II instancji nie podziela jednak ustalenia, że ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Przyjmując powyższe Sąd Okręgowy naruszył przepis art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, wyrażoną w tym przepisie, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału", a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Przepis art. 233 § 1 k.p.c. potwierdza zasadę swobodnej oceny dowodów, dokonywanej przez pryzmat własnych przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych. Ramy tej oceny wyznaczone

są wymaganiami prawa procesowego oraz zasadami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny

i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Przeprowadzone dowody nie pozwalały na ustalenie, że W. K.

w okresie zatrudnienia od 1 stycznia 1975r. do 31 lipca 1991r. stale wykonywał pracę

w szczególnych warunkach. Sąd I instancji wskazał, że ubezpieczony pracował w zespole geodezyjnym, który składał się z 3 do 5 osób, w tym trzech pomiarowych i jednego lub dwóch wykonawców, czyli geodetów. W zespole takim ubezpieczony pełnił obowiązki geodety. Zespół wykonywał pomiary na terenie Huty (...) w S., Huty (...), Huty (...), Huty (...), P. – M. w S., na terenach zakładów przemysłowych, budów osiedli mieszkaniowych związanych z Hutą (...). Zaznaczyć należy, że zgodnie z przepisem art. 232 k.p.c. strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W sprawie nie zostało wyjaśnione jednak na terenach jakich zakładów przemysłowych, poza hutami, wykonywał pracę ubezpieczony. Poza tym odwołujący wykonujący obowiązki geodety na budowie osiedli mieszkaniowych nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015r., poz. 748) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa

w art. 27. Zgodnie z art. 184 ust. 2 tej ustawy emerytura przewidziana powyżej przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w tym funduszu, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa. Przepis § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów

z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.) stanowi, że emerytura przysługuje pracownikowi, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzny

i 55 lat dla kobiety, ma wymagany okres zatrudnienia – 25 lat dla mężczyzny i 20 lat dla kobiety, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zgodnie z § 2 ust. 1 tego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do emerytury są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale

i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczony W. K. spełnił wszystkie warunki do przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach zaliczając pracę wykonywaną przez niego w okresie od 1 stycznia 1975r. do 31 lipca 1991r. do prac wymienionych w wykazie A, dział XIV, poz. 24 pkt 1 zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej.

Należy w tym miejscu przypomnieć, że w myśl art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz

o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia. Zgodnie z art. 32 ust. 4, wiek emerytalny,

o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie

których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na

podstawie przepisów dotychczasowych. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lutego 2002r., III ZP 30/01 (OSNP 2002 nr 10, poz. 243) wskazał jako nadal stosowane "przepisy dotychczasowe" tylko niektóre przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wyłączając dalsze obowiązywanie tych, które zawierały upoważnienie dla ministrów, kierowników urzędów centralnych i centralnych związków spółdzielczych do ustalenia wykazu stanowisk pracy w podległych im zakładach pracy. Stwierdził, że odesłanie do wykazów obejmujących świadczenie pracy w warunkach szczególnych nie obejmuje przepisów kompetencyjnych § 1 ust. 2-3 rozporządzenia.

W orzecznictwie podkreśla się, że upadek kompetencji do tworzenia wykazów obejmujących stanowiska, na których świadczona jest praca w szczególnych warunkach, pozbawił mocy akty niższego rzędu, wydane na poziomie resortowym, zawierające wykazy prac w szczególnych warunkach wykonywanych w poszczególnych zakładach – tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 listopada 2010r., I UK 124/10, LEX 707404. Z kolei w wyroku z dnia 22 marca 2016r., I UK 117/15, LEX 2019499 Sąd Najwyższy stwierdził, że w aktualnym stanie prawnym wykazy resortowe mają wyłącznie charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający, to jako takie mogą mieć znaczenie w sferze dowodowej dla identyfikacji stanowiska pracy jako stanowiska pracy w szczególnych warunkach.

Zatem przede wszystkim należy rozważyć czy ubezpieczony wykonywał pracę wymienioną w wykazie A lub B rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W wykazie A, dział XIV, poz. 24 wymienionego rozporządzenia ujęto kontrolę międzyoperacyjną, kontrolę jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Z materiału dowodowego zgromadzonego przez Sąd I instancji, w tym ze szczegółowych zeznań świadków, nie wynika aby ubezpieczony jako geodeta wykonawczy w hutach, którego praca była wykonywana w zespołach liczących 3-5 osób (w tym 3 pomiarowych i 2 geodetów) i polegała na dokonywaniu pomiarów, sporządzaniu szkiców, wykonywaniu obliczeń układu geodezyjnego pionowego i poziomego, sprawował kontrolę międzyoperacyjną lub kontrolę jakości produkcji i usług.

Nie zostało także wykazane aby ubezpieczony wykonywał dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. W wyroku z dnia 3 grudnia 2013r., I UK 184/13, LEX 1448473

Sąd Najwyższy wskazał, że dozór - aby mógł być uznany za pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - musi odpowiadać łącznie następującym warunkom:

1. musi być dozorem inżynieryjno-technicznym, czyli dozorem specjalistycznym, a nie dozorem "jakimkolwiek" (nie może być "zwykłym" dozorem wykonywanym w ramach pracowniczego podporządkowania kierownictwu pracodawcy);
2. musi być sprawowany "na oddziałach i wydziałach", czyli powinien być wykonywany bezpośrednio w określonym, skonkretyzowanym środowisku pracy, w którym istnieje narażenie na czynniki o znacznej szkodliwości dla zdrowia lub powodujące znaczny stopień uciążliwości pracy albo wymagające wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia;
3. powinien dotyczyć prac zgodnych z wykazami prac w szczególnych warunkach (zawartymi w załącznikach do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r.)

i wykonywanych bezpośrednio przez osoby, nad którymi sprawowany jest nadzór;

4. musi być wykonywany stale przez osobę nadzorującą, czyli nie może mieć charakteru okazjonalnego (peryferyjnego);

5. powinien być sprawowany w pełnym wymiarze czasu, jaki obowiązuje osobę nadzorującą na zajmowanym przez nią stanowisku.

W sprawie zostało wykazane, że ubezpieczony pracował w zespołach w skład których wchodził pomiarowi i geodeci. W czasie wykonywania pomiarów współpracował z nimi. Praca była wykonywana między innymi w hutach. Nie wykazano natomiast aby nadzorował pracowników, którzy wykonywali prace wymienione w wykazie A rozporządzenia z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. W ocenie Sądu Apelacyjnego samo przebywanie w szkodliwym dla zdrowia środowisku pracy, nie jest warunkiem wystarczającym do zaliczenia pracy wykonywanej w tym środowisku do prac w warunkach szczególnych. Oznacza to, że nie każdy pracownik, który wykonywał jakiegokolwiek prace na wydziałach lub oddziałach, na których jako podstawowe wykonywane były prace wymienione w wykazie do rozporządzenia z 7 lutego 1983r., był zatrudniony w szczególnych warunkach pracy w rozumieniu tego aktu prawnego, ale w szczególności tylko ten, który sprawował stałą i w pełnym wymiarze kontrolę międzyoperacyjną, kontrolę jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko-techniczny nad pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach.

W. K. przedłożył świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z 24 października 2014r. Dowód ten nie przesądza, że ubezpieczony istotnie wykonywał takie prace, w rozumieniu art. 32 ust. 2 i 184 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo pracy jest oświadczeniem

wiedzy i nie będąc także dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c.,

ale dokumentem prywatnym jest dowodem na to, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte – art. 245 k.p.c. Świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach podlega ocenie zgodnie z regułami określonymi w przepisie art. 233 § 1 k.p.c.

tak jak wszystkie inne dowody przeprowadzone w sprawie. Rozważenie całości dowodów prowadzi do wniosku, że brak było podstaw do wystawienia takiego świadectwa ubezpieczonemu albowiem w okresie nim objętym nie wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 32 ust. 2 i 184 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Okoliczność, że współpracownikom ubezpieczonego przyznane zostały emerytury wcześniejsze z tytułu pracy w warunkach szczególnych także nie ma decydującego znaczenia w sprawie ponieważ uprawnienie do świadczenia emerytalnego musi być rozpatrywane indywidualnie, a przepis art. 184 ust. 1 i 2 będący podstawą przyznania takiego świadczenia, może znaleźć zastosowanie jedynie w wypadkach uzasadnionych stanem faktycznym konkretnej sprawy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym Sąd orzekł na podstawie § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 23 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r., poz. 1804).

/-/SSO del. P. Bogacińska-Piątek /-/SSA A. Kolonko /-/SSA T. Szweda

Sędzia Przewodniczący Sędzia

MP